

РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

УДК 332.1:338.45

<https://doi.org/10.66416/2522-1620.12.2025.243-252>

ЛОЗОВИЙ І. В.

Регіональні детермінанти формування та реалізації промислової політики держави

Предметом дослідження є сукупність економічних, інституційних, просторових та інноваційних відносин і механізмів, що формуються під впливом регіональних детермінант та визначають особливості формування й реалізації державної промислової політики, зокрема вплив регіональної спеціалізації, ресурсного потенціалу, рівня інноваційного розвитку, інфраструктурного забезпечення, інвестиційної привабливості та управлінських інструментів на ефективність промислового розвитку регіонів.

Метою дослідження є обґрунтування регіональних детермінант формування та реалізації промислової політики держави, а також визначення механізмів їх урахування у процесі стратегічного управління промисловим розвитком на національному та регіональному рівнях.

Методологічну основу дослідження становить сукупність загальнонаукових та спеціальних економічних методів пізнання, що забезпечують комплексний аналіз регіональних детермінант формування та реалізації промислової політики держави. У процесі дослідження застосовано методи аналізу та синтезу, системний підхід, метод групування та кластерного аналізу, інституційний метод, метод стратегічного аналізу, графічні та табличні методи.

Результати роботи. У ході дослідження було виявлено, що формування та реалізація промислової політики держави значною мірою залежать від сукупності регіональних детермінант, які визначають рівень промислового розвитку територій, їх інноваційний потенціал та адаптивність до структурних трансформацій економіки. Обґрунтовано, що ігнорування регіональної специфіки призводить до зниження ефективності державних промислових інструментів і посилення міжрегіональних диспропорцій. У результаті систематизації регіональних чинників встановлено, що ключовий вплив на реалізацію промислової політики мають: ресурсно-сировинний потенціал регіонів, рівень розвитку промислової та логістичної інфраструктури, стан людського капіталу, інноваційна активність підприємств, а також інституційна спроможність регіональних органів влади. Доведено, що регіони з диверсифікованою структурою промисловості та розвиненими інноваційними екосистемами демонструють вищу результативність реалізації промислових програм і проєктів. На основі проведеного аналізу встановлено, що диференціація соціально-економічного розвитку регіонів формує асиметричні умови для впровадження єдиної державної промислової політики, що зумовлює необхідність переходу від уніфікованих підходів до моделі диференційованої промислової політики, орієнтованої на принципи смарт-спеціалізації, кластерного розвитку та регіональних індустріальних екосистем. Результати дослідження свідчать, що ефективна реалізація промисло-

вої політики можлива за умови поєднання загальнодержавних стратегічних пріоритетів із регіональними програмами розвитку, які враховують локальні конкурентні переваги, рівень технологічної готовності та інвестиційну привабливість територій. Виявлено, що застосування інструментів децентралізації управління, державно-приватного партнерства та регіональних індустріальних парків сприяє активізації промислового розвитку та підвищенню стійкості регіональних економік. Окремим результатом дослідження є обґрунтування необхідності інтеграції промислової політики з регіональною, інноваційною та інвестиційною політиками держави. Встановлено, що регіональні детермінанти виступають не лише обмеженнями, а й джерелами зростання промислового потенціалу держави. Їх урахування в процесі формування та реалізації промислової політики створює передумови для підвищення конкурентоспроможності національної промисловості, забезпечення сталого регіонального розвитку та зміцнення економічної безпеки держави.

Галузь застосування результатів. Результати дослідження можуть бути використані у сфері формування та реалізації державної і регіональної промислової політики, зокрема в діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування при розробленні стратегій регіонального розвитку, програм структурної модернізації промисловості, стратегій смарт-спеціалізації та планів післявоєнного відновлення економіки регіонів. Практичне застосування отриманих положень і висновків можливе в процесі обґрунтування пріоритетів промислового розвитку регіонів, вибору інструментів державної підтримки промислових підприємств, формування кластерних ініціатив, розвитку індустріальних парків, а також при оцінюванні регіональних диспропорцій і промислового потенціалу територій.

Висновки. У статті обґрунтовано, що ефективність формування та реалізації промислової політики держави значною мірою визначається регіональними детермінантами, які відображають економічну, інституційну, інноваційну та соціальну специфіку територій. Доведено, що універсальні підходи до промислової політики не забезпечують належного результату без урахування регіональних особливостей розвитку, ресурсного потенціалу та структури промисловості. Встановлено, що ключовими регіональними детермінантами є рівень індустріалізації, інноваційна спроможність, кадровий потенціал, інфраструктурне забезпечення та якість інституційного середовища. Їх комплексна взаємодія формує передумови для реалізації адаптивної, диференційованої та смарт-орієнтованої промислової політики. Зроблено висновок, що підвищення результативності державної промислової політики можливе за умов посилення ролі регіонального рівня управління, розвитку механізмів міжрегіональної координації та інтеграції принципів смарт-спеціалізації, сталого розвитку й цифрової трансформації. Отримані результати можуть бути використані у процесі вдосконалення інструментарію промислової політики та розробки регіональних стратегій економічного розвитку.

Ключові слова: промислова політика, регіональний розвиток, децентралізація економіки, територіальна диференціація, індустріальний потенціал регіонів, смарт-спеціалізація, державне регулювання, інноваційний розвиток, структурна трансформація економіки, економічна конкурентоспроможність регіонів.

IVAN LOZOVYI

Regional determinants of the formation and implementation of state industrial policy

The subject of the research is a set of economic, institutional, spatial, and innovative relations and mechanisms that are formed under the influence of regional determinants and determine the peculiarities of the formation and implementation of state industrial policy, in particular the influence of regional specialization, resource potential, level of innovative development, infrastructure support, investment attractiveness, and management tools on the effectiveness of industrial development in the region.

The aim of the research is to substantiate the regional determinants of the formation and implementation of the state's industrial policy, as well as to identify mechanisms for their consideration in the process of strategic management of industrial development at the national and regional levels.

The methodological basis of the research is a set of general scientific and special economic methods of cognition that provide a comprehensive analysis of regional determinants of the formation and implementation of state industrial policy. The research uses methods of analysis and synthesis, a

systematic approach, grouping and cluster analysis, an institutional method, a strategic analysis method, and graphical and tabular methods.

Results of the investigation. *The study revealed that the formation and implementation of state industrial policy largely depend on a set of regional determinants that determine the level of industrial development of territories, their innovation potential, and adaptability to structural transformations of the economy. It has been substantiated that ignoring regional specifics leads to a decrease in the effectiveness of state industrial instruments and an increase in interregional disparities. As a result of systematizing regional factors, it was established that the key factors influencing the implementation of industrial policy are: the resource and raw material potential of regions, the level of development of industrial and logistics infrastructure, the state of human capital, the innovative activity of enterprises, and the institutional capacity of regional authorities. It has been proven that regions with a diversified industrial structure and developed innovation ecosystems demonstrate higher effectiveness in the implementation of industrial programs and projects. Based on the analysis, it has been established that the differentiation of socio-economic development in regions creates asymmetrical conditions for the implementation of a unified state industrial policy, which necessitates a transition from unified approaches to a model of differentiated industrial policy based on the principles of smart specialization, cluster development, and regional industrial ecosystems. The results of the research show that effective implementation of industrial policy is possible provided that national strategic priorities are combined with regional development programs that take into account local competitive advantages, the level of technological readiness, and the investment attractiveness of territories. It has been found that the use of decentralized management tools, public-private partnerships, and regional industrial parks contributes to the revitalization of industrial development and the sustainability of regional economies. A separate result of the study is the justification of the need to integrate industrial policy with regional, innovation, and investment policies of the state. It has been established that regional determinants are not only constraints but also sources of growth for the industrial potential of the state. Taking them into account in the process of forming and implementing industrial policy creates the preconditions for increasing the competitiveness of national industry, ensuring sustainable regional development, and strengthening the economic security of the state.*

Scope of the results. *The research results can be used in the formation and implementation of state and regional industrial policy, in particular in the activities of state authorities and local self-government bodies in developing regional development strategies, industrial structural modernization programs, smart specialization strategies, and post-war regional economic recovery plans. The practical application of the provisions and conclusions obtained is possible in the process of substantiating the priorities of industrial development of regions, selecting instruments of state support for industrial enterprises, forming cluster initiatives, developing industrial parks, as well as in assessing regional imbalances and the industrial potential of territories.*

Conclusions. *The article substantiates that the effectiveness of the formation and implementation of state industrial policy is largely determined by regional determinants that reflect the economic, institutional, innovative, and social specifics of territories. It has been proven that universal approaches to industrial policy do not provide adequate results without taking into account regional development characteristics, resource potential, and industrial structure. It has been established that the key regional determinants are the level of industrialization, innovative capacity, human resources, infrastructure, and the quality of the institutional environment. Their complex interaction creates the conditions for the implementation of adaptive, differentiated, and smart-oriented industrial policy. It is concluded that improving the effectiveness of state industrial policy is possible under the conditions of strengthening the role of regional-level management, developing mechanisms for interregional coordination and integrating the principles of smart specialization, sustainable development, and digital transformation. The results obtained can be used in the process of improving industrial policy instruments and developing regional economic development strategies.*

Keywords: *industrial policy, regional development, economic decentralization, territorial differentiation, industrial potential of regions, smart specialization, state regulation, innovative development, structural transformation of the economy, economic competitiveness of regions.*

Постановка проблеми. Сучасний етап соціально-економічного розвитку держави характеризується поглибленням регіональних диспропорцій, трансформацією просторової структури промисловості та зростанням впливу зовнішніх і внутрішніх викликів, зумовлених глобалізацією, цифровізацією, воєнними ризиками та необхідністю післякризового й післявоєнного відновлення економіки. За таких умов ефективність промислової політики держави дедалі більше залежить від урахування регіональних особливостей розвитку, ресурсного потенціалу, інституційної спроможності та рівня економічної стійкості окремих територій.

В Україні традиційно сформувалася асиметрична модель просторового розвитку промисловості, що проявляється у концентрації виробничого потенціалу в окремих індустріальних регіонах, структурній деформації промислового комплексу, нерівномірному залученні інвестицій та інновацій, а також у різній чутливості регіонів до економічних і безпекових шоків. Посилення цих диспропорцій у період воєнної агресії та релокації підприємств актуалізувало проблему недостатньої адаптивності чинної промислової політики до регіональної специфіки та потреб територіального розвитку.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Сучасний науковий дискурс щодо регіональних детермінант промислової політики зосереджується на поєднанні структурних зрушень, інноваційної спроможності регіонів, інституційної якості управління, людського капіталу та інфраструктури, а також на інструментах смарт-спеціалізації, що дозволяють «підлаштовувати» промислову політику під різні стартові умови територій.

Серед українських вчених, що досліджували проблематику регіональних детермінант промислової політики варто відзначити – Чорний Р., Венгер В., Кушніренко О., та Чорна Н. [21], які запропонували підхід до ідентифікації «інноваційно-промислових точок зростання» та діагностики нерівномірності регіонального промислового розвитку на основі системи показників (економічна ефективність, інвестиційно-інноваційна активність, ринок праці, зовнішньоекономічна діяльність тощо), що прямо підсилює блок «детермінант» для промислової політики. Кіндзерський Ю. [11] обґрунтував промислову політику як інструмент структурної модернізації та відновлення (у т.ч. в умовах війни/післявоєнної

реконструкції), акцентуючи на державній спроможності підтримувати технологічні зрушення та виробничі ланцюги з урахуванням територіальних диспропорцій. Дослідники Підоричева І. та Баш А. [15] розкрили організаційно-економічні умови впровадження смарт-спеціалізації в індустріальних регіонах України, показавши, як регіональні інститути, стратегування й «профілі» територій стають ключовими детермінантами промислової трансформації. Солдак М. [16] дослідив відновлення старопромислових територій у логіці цілей сталого розвитку та стратегій смарт-спеціалізації; підкреслив роль детермінант структурної інерції, якості інституцій та здатності регіонів до інноваційної перебудови.

Науковий доробок зарубіжних вчених теж великий. Сфокусуємось на деяких науковцях, які досліджували проблематику регіональних детермінант промислової політики – Бейлі Д., Пітеліс С., Томлінсон П. [1], які систематизували логіку промислової політики і показали, чому «вирівнювання» потребує регіонально-орієнтованих інструментів (інституції, локальне лідерство, специфіка виробничої бази, інноваційні екосистеми). Мак Кан П. та Ортега-Аргілес П. [3] дослідили ранній досвід впровадження смарт-спеціалізації в ЄС та обмеження вибору пріоритетів для слабших регіонів, що прямо визначає регіональні детермінанти, такі як спроможності, структура економіки, управління та дані.

Наступна група вчених Форей Д., Ехлер М. та Келер М. [2] показали смарт-спеціалізацію як політичний експеримент на стику інноваційної та промислової політики. Уяра Е., Забала-Ітуріагіа-Дж., Фланаган К. та Магро Е. [4] обґрунтували, як публічні закупівлі стають інструментом інноваційної та промислової політики, і чому їх ефект залежить від територіальних спроможностей (інституції, компетенції, локальні ринки, постачальницькі мережі). Ян С., Зоу Л., Гроу А. та Ванг К. [5] емпірично показали, що результативність промислових політик для регіональних інноваційних систем залежить від конфігурацій чинників, тобто фактично моделюють детермінанти успішності регіонально орієнтованої промполітики.

Попри наявність значного наукового доробку у сфері державної промислової політики, питання ідентифікації та систематизації регіональних детермінант її формування і реалізації залишаються недостатньо опрацьованими. У зв'язку з цим

РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

актуалізується необхідність наукового обґрунтування регіональних детермінант формування та реалізації промислової політики держави, що дозволить підвищити її адаптивність, адресність і ефективність у контексті структурної модернізації економіки, відновлення промислового потенціалу регіонів та забезпечення довгострокової економічної безпеки країни.

Виклад основного матеріалу. Сучасний етап розвитку світової економіки характеризується посиленням регіональної асиметрії економічного зростання, трансформацією глобальних ланцюгів створення вартості, цифровізацією виробничих процесів та загостренням конкуренції за інвестиційні ресурси. У таких умовах промислова політика держави дедалі більше набуває регіонального виміру, оскільки ефективність її формування та реалізації значною мірою залежить від специфіки соціально-економічного розвитку територій, структури виробництва, інноваційного потенціалу, ресурсного забезпечення та інституційного середовища регіонів.

Для України проблема регіональної диференціації промислового розвитку є особливо актуальною з огляду на структурні диспропорції, історично сформовану спеціалізацію окремих регіонів, наслідки деіндустріалізації, воєнні руйнування та потреби повоєнного відновлення. У цих умовах універсальні інструменти промислової політики втрачають ефективність, а пріоритет набуває диференційований, регіонально орієнтований підхід, що враховує локальні детермінанти економічного розвитку.

Промислова політика традиційно трактується як система державних заходів, спрямованих на структурну модернізацію економіки, підвищення конкурентоспроможності промисловості, стимулювання інновацій та розвитку виробничого потенціалу [7–12]. У класичних підходах промислова політика розглядалася переважно з позицій макроекономічного управління, зосередженого на галузевих пріоритетах і національних інтересах [14–20]. Проте сучасні теорії регіонального розвитку (нова економічна географія, теорія кластерів, концепція смарт-спеціалізації) доводять, що просторовий чинник відіграє ключову роль у формуванні промислової структури економіки. Виробничі рішення дедалі більше залежать від локальних факторів: доступності людського капіталу, інноваційної інфраструктури, транспортної логістики, інституційної якості

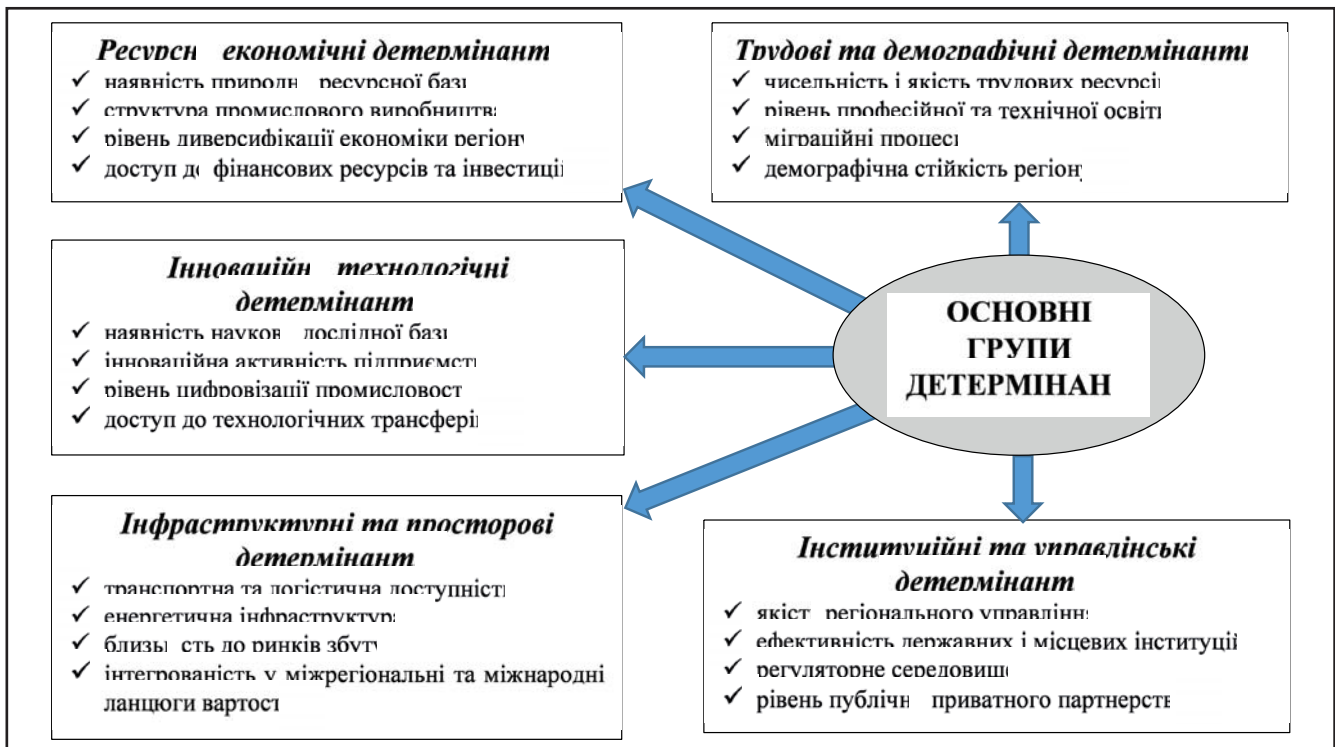
та здатності регіонів до кооперації [1–5]. У цьому контексті промислова політика перестає бути виключно централізованим інструментом і трансформується у багаторівневу систему управління, що поєднує національні стратегічні цілі з регіональними пріоритетами розвитку.

Регіональні детермінанти формування та реалізації промислової політики доцільно визначати як сукупність економічних, соціальних, інституційних, просторових та інноваційних чинників, що визначають можливості та обмеження розвитку промислового виробництва в межах конкретної території. Доцільно виокремити такі основні групи детермінант (рис. 1).

Також, регіональні детермінанти безпосередньо впливають на вибір пріоритетів промислової політики, визначаючи доцільність підтримки окремих галузей або технологічних напрямів у конкретних регіонах. Так, регіони з розвинутою науково-освітньою базою мають вищий потенціал для розвитку високотехнологічної промисловості, тоді як регіони з потужною сировинною базою можуть спеціалізуватися на первинній переробці та ресурсоефективних технологіях. Отже, формування промислової політики з урахуванням регіональних детермінант передбачає: диференціацію інструментів державної підтримки; регіональну адаптацію галузевих програм; стимулювання кластерних ініціатив; інтеграцію регіональних стратегій у національні плани розвитку [11–16].

Ефективність реалізації промислової політики значною мірою залежить від спроможності регіонів імплементувати національні пріоритети з урахуванням власних особливостей, що передбачає активну участь органів місцевого самоврядування, регіональних агенцій розвитку, бізнес-асоціацій та наукових установ. При цьому увага фокусується на: механізмах децентралізації промислової політики; регіональних програмах підтримки промислових інвестицій; створенні індустріальних парків та технопарків; розвитку локальних виробничих екосистем.

Одним із найбільш ефективних інструментів урахування регіональних детермінант є концепція смарт-спеціалізації, яка передбачає концентрацію ресурсів на тих видах економічної діяльності, де регіон має найбільші конкурентні переваги. Смарт-спеціалізація дозволяє: уникнути дублювання промислових пріоритетів між регіонами; стимулювати інноваційну кооперацію; інтегрува-

Рисунки 1. Детермінанти формування та реалізації промислової політики

Джерело: запропоновано автором на основі [3–9].

ти регіони у європейські та глобальні інноваційні мережі; підвищити ефективність використання бюджетних коштів [17–23].

Таким чином, встановлено, що ключовими регіональними детермінантами промислової політики є рівень економічного розвитку територій, структура промислового виробництва, інноваційний та інвестиційний потенціал, якість людського капіталу, стан виробничої та логістичної інфраструктури, а також інституційне середовище й спроможність органів регіонального управління. Синергія цих детермінант формує асиметрію промислового розвитку регіонів та зумовлює необхідність диференційованого підходу до державної промислової політики.

Серед перспектив подальших досліджень у межах проблематики регіональних детермінант формування та реалізації промислової політики держави необхідно поглибити теоретико-методичні та прикладні підходи до управління регіональним промисловим розвитком в умовах структурних трансформацій економіки, цифровізації та євроінтеграційних процесів. Передусім доцільним є розширення досліджень у напрямі кількісної оцінки впливу регіональних детермінант (інституційних, інфраструктурних, інноваційних, кадрових, логістичних) на результативність

промислової політики із застосуванням економічних моделей, панельних даних та просторового аналізу, що дозволить виявити асиметрії промислового розвитку регіонів та сформувані обґрунтовані сценарії їх вирівнювання.

Окремим вектором подальших наукових пошуків є аналіз впливу цифрової трансформації та Індустрії 4.0 на регіональні моделі промислового розвитку, зокрема через впровадження цифрових платформ, автоматизацію виробництва, використання штучного інтелекту та великих даних у процесах регіонального промислового планування та моніторингу політики. Також, в умовах післявоєнного відновлення актуальним є дослідження просторових диспропорцій промислового потенціалу регіонів, механізмів релокації підприємств, формування нових індустріальних зон та індустріальних парків як інструментів відновлення та стимулювання регіонального розвитку. Подальші дослідження доцільно спрямувати також на інтеграцію екологічних та соціальних детермінант у систему регіональної промислової політики, зокрема в контексті реалізації принципів сталого розвитку, ESG-підходів та «зеленої» трансформації промисловості.

Загалом, розвиток окреслених напрямів досліджень сприятиме формуванню комплексної,

РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

адаптивної та регіонально орієнтованої промислової політики держави, здатної забезпечити довгострокову конкурентоспроможність економіки та стійкий розвиток регіонів.

Висновки

Проведене дослідження дало змогу обґрунтувати, що ефективність формування та реалізації промислової політики держави безпосередньо залежить від урахування регіональних детермінант соціально-економічного розвитку. Регіони виступають не лише об'єктами державного регулювання, а й активними суб'єктами промислової трансформації, носіями специфічних ресурсних, інституційних, технологічних та людських потенціалів. Доведено, що уніфіковані інструменти промислової політики є недостатньо ефективними в умовах регіональної неоднорідності, особливо в період структурних трансформацій та післявоєнного відновлення економіки. Натомість пріоритетного значення набуває перехід до адаптивної, багаторівневої моделі промислової політики, що поєднує загальнодержавні стратегічні цілі з регіональними стратегіями розвитку, принципами смарт-спеціалізації та кластерного підходу. Обґрунтовано доцільність інтеграції регіонального виміру в систему стратегічного планування промислового розвитку шляхом узгодження державних програм з регіональними особливостями, посилення ролі місцевих інституцій розвитку, стимулювання інноваційної діяльності промислових підприємств та залучення приватних інвестицій. Особливу увагу доцільно приділяти розвитку промислових екосистем, індустріальних парків, технопарків і регіональних інноваційних кластерів як точок зростання. Зроблено висновок, що врахування регіональних детермінант у промисловій політиці сприяє підвищенню економічної стійкості регіонів, зменшенню міжрегіональних диспропорцій, формуванню конкурентоспроможної та інноваційно орієнтованої промисловості, а також забезпеченню довгострокового сталого розвитку національної економіки в умовах європейської інтеграції та глобальної турбулентності.

Список використаних джерел:

1. Bailey, D., Pitelis, C. N., & Tomlinson, P. R. (2023). Place-based industrial and regional strategy – levelling the playing field. *Regional Studies*, 57(6), 977–983. <https://doi.org/10.1080/00343404.2023.2168260>.

2. Foray, D., Eichler, M., & Keller, M. (2021). Smart specialization strategies – insights gained from a unique European policy experiment on innovation and industrial policy design. *Review of Evolutionary Political Economy*, 2, 83–103. <https://doi.org/10.1007/s43253-020-00026-z>.

3. McCann, P., & Ortega-Argilés, R. (2016). The early experience of smart specialization implementation in EU cohesion policy. *European Planning Studies*, 24(8), 1407–1427. <https://doi.org/10.1080/09654313.2016.1166177>.

4. Uyarra, E., Zabala-Iturriagoitia, J. M., Flanagan, K., & Magro, E. (2020). Public procurement, innovation and industrial policy. Rationales, roles, capabilities and implementation. *Research Policy*, 49, 1, 103844. <https://doi.org/10.1016/j.respol.2019.103844>.

5. Yan, S., Zou, L., Growe, A., & Wang, Q. (2024). Propositions for place-based policies in making regional innovation systems. Evidence from six high-tech industrial development zones in China. *Cities*, 154, 105322. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2024.105322>.

6. Анпілогова, Ж. Д. (2012). Формування та реалізація промислової політики держави в сучасних економічних умовах. *Науковий вісник Академії муніципального управління*, 4, 41–49.

7. Беглиця, В. П. (2011). Механізми формування засад державної промислової політики відносно суднобудівної галузі. *Інвестиції: практика та досвід*, 24, 118–121.

8. Вербівська, Л. В., & Вербівський, І. Р. (2024). Інвестиційний розвиток сільськогосподарських підприємств в умовах фінансової нестабільності. *Ефективна економіка*, 5. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2024_5_21.

9. Гончарова, Н. П. (2009). Концептуальні положення щодо державного супроводження процесу формування промислової політики інноваційної орієнтації. *Економіка та держава*, 2, 22–25.

10. Залевська-Шишак, А. Д., & Дука, А. П. (2014). Світовий досвід формування державної промислової політики. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 18: Економіка і право*, 25, 34–41.

11. Кіндзерський, Ю. (2023). Промислова політика для економічного розвитку: до проблеми її обґрунтування з позицій світового досвіду та в контексті необхідності використання у воєнний період та при повоєнному відновленні в Україні. *Економічний аналіз*, 33(3), 110–129. <https://doi.org/10.35774/econa2023.03.110>.

12. Луцків, О. М. (2013). Концептуальні засади формування та реалізації державної регіональної промислової політики. *Формування ринкових відносин в Україні*, 1, 106–110.

13. Макаренко, І. О. (2010). Концептуальні підходи до формування державної промислової політики. *Економіка та держава*, 7, 128–130.

14. Матійко, С. А. (2013). Теоретико–методологічні засади формування державної промислової політики. *Економіка та держава*, 1, 91–93.

15. Підоричева, І. Ю., & Баш, А. С. (2024). Smart–спеціалізація промислових регіонів України: організаційно–економічний супровід. *Економіка промисловості*, 2 (106), 5–28. <http://doi.org/10.15407/econindustry.2024.02.005>.

16. Солдак, М. О. (2022). Особливості відновлення старопромислових територій в контексті Глобальних цілей та реалізації стратегій smart–спеціалізації. *Економічний вісник Донбасу*, 2 (68), 187–198. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-187-198](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-187-198).

17. Сушко, М. Ю. (2016). Напрями, форми та інструменти забезпечення антикризової державної політики у промисловості. *Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності*, 1(1), 164–172.

18. Усатий, В. О. (2025). Впровадження інструментів формування та реалізації державної промислової політики в умовах воєнного стану: окремі господарсько–правові аспекти. *Право та інновації*, 1, 136–142.

19. Усаченко, О. О. (2018). Формування державної політики оборонної промисловості по відношенню до оборонної галузі України. *Державне управління: удосконалення та розвиток*, 12. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2018_12_20.

20. Чепков, І. Б. (2017). Деякі проблеми формування державної військово–технічної та оборонно–промислової політики України на сучасному етапі. *Наука і оборона*, 3–4, 45–53.

21. Чорний, Р., Венгер, В., Кушніренко, О., & Чорна, Н. (2025). Інноваційно–промисловий розвиток регіонів України: перспективи та обмеження. *Економіка України*, 68, 02(759), 03–27. <https://doi.org/10.15407/econo.tyukr.2025.02.003>.

22. Шараг, О. С. (2012). Роль держави у формуванні промислової політики України. *Вісник соціально–економічних досліджень*, 4, 397–403.

23. Яковенко, О. З. (2012). Теоретичні засади формування державної промислової політики на основі розвитку промислово–сервісних кластерів. *Актуальні проблеми економіки*, 10, 81–89.

References:

1. Bailey, D., Pitelis, C. N., & Tomlinson, P. R. (2023). Place–based industrial and regional strategy – leveling the playing field. *Regional Studies*, 57(6), 977–983.

<https://doi.org/10.1080/00343404.2023.2168260> [in English].

2. Foray, D., Eichler, M., & Keller, M. (2021). Smart specialization strategies – insights gained from a unique European policy experiment on innovation and industrial policy design. *Review of Evolutionary Political Economy*, 2, 83–103. <https://doi.org/10.1007/s43253-020-00026-z> [in English].

3. McCann, P., & Ortega–Argilés, R. (2016). The early experience of smart specialization implementation in EU cohesion policy. *European Planning Studies*, 24(8), 1407–1427. <https://doi.org/10.1080/09654313.2016.1166177> [in English].

4. Uyarra, E., Zabala–Iturriagoitia, J. M., Flanagan, K., & Magro, E. (2020). Public procurement, innovation and industrial policy. *Rationales, roles, capabilities and implementation*, *Research Policy*, 49, 1, 103844. <https://doi.org/10.1016/j.respol.2019.103844> [in English].

5. Yan, S., Zou, L., Growe, A., & Wang, Q. (2024). Propositions for place–based policies in making regional innovation systems. *Evidence from six high–tech industrial development zones in China*, *Cities*, 154, 105322, <https://doi.org/10.1016/j.cities.2024.105322> [in English].

6. Anpilohova, Zh. D. (2012). Formuvannia ta realizatsiia promyslovoi polityky derzhavy v suchasnykh ekonomichnykh umovakh [Formation and implementation of state industrial policy in modern economic conditions]. *Naukovi visnyk Akademii munitsypalnoho upravlinnia = Scientific Bulletin of the Academy of Municipal Management*, 4, 41–49 [in Ukrainian].

7. Behlytsia, V. P. (2011) Mekhanizmy formuvannia zasad derzhavnoi promyslovoi polityky vidnosno sudnobudivnoi haluzi [Mechanisms for forming the foundations of state industrial policy with regard to the shipbuilding industry]. *Investytsii: praktyka ta dosvid = Investments: practice and experience*, 24, 118–121 [in Ukrainian].

8. Verbivska, L. V., & Verbivskiy, I. R. (2024). Investytsiinyi rozvytok silskohospodarskykh pidpriemstv v umovakh finansovoi nestabilnosti [Investment development of agricultural enterprises in conditions of financial instability]. *Efektivna ekonomika = Effective Economy*, 5. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2024_5_21 [in Ukrainian].

9. Honcharova, N. P. (2009). Kontseptualni polozhennia shchodo derzhavnogo suprovodzhennia protsesu formuvannia promyslovoi polityky innovatsiinoi oriantatsii [Conceptual provisions for state support of the process of forming an innovation–oriented industrial policy]. *Ekonomika ta derzhava = Economy and State*, 2, 22–25 [in Ukrainian].

10. Zalievska–Shyshak, A. D., & Duka, A. P. (2014). Svitovyi dosvid formuvannia derzhavnoi promyslovoi polityky

[Global experience in the formation of state industrial policy]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M. P. Dragomanova*. Seriya 18: Ekonomika i pravo = Scientific Journal of the M. P. Dragomanov National Pedagogical University. Series 18: Economics and Law, 25, 34–41 [in Ukrainian].

11. Kindzerskyi, Yu. (2023). Promyslova polityka dlia ekonomichnoho rozvytku: do problemy yii obgruntuvannia z pozytsii svitovoho dosvidu ta v konteksti neobkhidnosti vykorystannia u voiennyi period ta pry po-voiennomu vidnovlenni v Ukraini [Industrial policy for economic development: the problem of its justification from the perspective of global experience and in the context of the need for its use during wartime and post-war reconstruction in Ukraine]. *Ekonomichni analiz = Economic Analysis*, 33(3), 110–129. <https://doi.org/10.35774/econa2023.03.110> [in Ukrainian].

12. Lutskevych, O. M. (2013). Kontseptualni zasady formuvannia ta realizatsii derzhavnoi rehionalnoi promyslovoi polityky [Conceptual foundations for the formation and implementation of state regional industrial policy]. *Formuvannia rynkovykh vidnosyn v Ukraini = Formation of market relations in Ukraine*, 1, 106–110 [in Ukrainian].

13. Makarenko, I. O. (2010). Kontseptualni pidkhody do formuvannia derzhavnoi promyslovoi polityky [Conceptual approaches to the formation of state industrial policy]. *Ekonomika ta derzhava = Economy and State*, 7, 128–130 [in Ukrainian].

14. Matiiko, S. A. (2013). Teoretyko–metodolohichni zasady formuvannia derzhavnoi promyslovoi polityky [Theoretical and methodological foundations for the formation of state industrial policy]. *Ekonomika ta derzhava = Economy and State*, 1, 91–93 [in Ukrainian].

15. Pidorycheva, I. Yu., & Bash, A. S. (2024). Smart–spetsializatsiia promyslovykh rehioniv Ukrainy: orhanyzatsiino–ekonomichni suprovid [Smart specialisation of industrial regions of Ukraine: organisational and economic support]. *Ekonomika promyslovosti = Economy of Industry*, 2 (106), 5–28. <http://doi.org/10.15407/econindustry.2024.02.005> [in Ukrainian].

16. Soldak, M.O. (2022). Osoblyvosti vidnovlennia staro–promyslovykh terytorii v konteksti Hlobalnykh tsilei ta realizatsii stratehii smart–spetsializatsii [Features of the restoration of old industrial territories in the context of Global Goals and the implementation of smart specialisation strategies]. *Ekonomichni visnyk Donbasu = Economic Herald of Donbas*, 2 (68), 187–198. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-187-198](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-187-198) [in Ukrainian].

17. Sushko, M. Yu. (2016). Napriamy, formy ta instrumenty zabezpechennia antykrizovoi derzhavnoi polityky u promyslovosti [Directions, forms and instruments for

ensuring anti–crisis state policy in industry]. *Teoretychni i praktychni aspekty ekonomiky ta intelektualnoi vlasnosti = Theoretical and practical aspects of economics and intellectual property*, 1(1), 164–172 [in Ukrainian].

18. Usatyi, V. O. (2025). Vprovadzhennia instrumentiv formuvannia ta realizatsii derzhavnoi promyslovoi polityky v umovakh voiennoho stanu: okremi hospodarsko–pravovi aspekty [Introduction of instruments for the formation and implementation of state industrial policy in conditions of martial law: selected economic and legal aspects]. *Pravo ta innovatsii = Law and Innovation*, 1, 136–142 [in Ukrainian].

19. Usachenko, O. O. (2018). Formuvannia derzhavnoi polityky oboronnoi promyslovosti po vidnoshenni do oboronnoi haluzi Ukrainy [Formation of state policy on the defence industry in relation to the defence sector of Ukraine]. *Public Administration*. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok = Improvement and Development*, 12. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2018_12_20 [in Ukrainian].

20. Chepkov, I. B. (2017). Deaki problemy formuvannia derzhavnoi viiskovo–tekhnichnoi ta oboronno–promyslovoi polityky Ukrainy na suchasnomu etapi [Some problems of forming Ukraine's state military–technical and defence–industrial policy at the present stage]. *Nauka i oborona = Science and Defence*, 3–4, 45–53 [in Ukrainian].

21. Chornyi, R., Venher, V., Kushnirenko, O., & Chorna, N. (2025). Innovatsiino–promyslovyi rozvytok rehioniv Ukrainy: perspektyvy ta obmezhenia [Innovative and industrial development of Ukraine's regions: prospects and limitations]. *Ekonomika Ukrainy = Economy of Ukraine*, 68, 02(759), 03–27. <https://doi.org/10.15407/econo.myukr.2025.02.003> [in Ukrainian].

22. Sharah, O. S. (2012). Rol derzhavy u formuvanni promyslovoi polityky Ukrainy [The role of the state in shaping Ukraine's industrial policy]. *Visnyk sotsialno–ekonomichnykh doslidzhen = Bulletin of Socio–Economic Research*, 4, 397–403 [in Ukrainian].

23. Yakovenko, O. Z. (2012). Teoretychni zasady formuvannia derzhavnoi promyslovoi polityky na osnovi rozvytku promyslovo–servisnykh klasteriv [Theoretical foundations for the formation of state industrial policy based on the development of industrial and service clusters]. *Aktualni problemy ekonomiky = Actual problems of the economy*, 10, 81–89 [in Ukrainian].

Дані про автора

Лозовий Іван Володимирович,

аспірант, Державний науково–дослідний інститут інформатизації та моделювання економіки, м. Київ
ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-2843-8098>
e–mail: lozovyi.ivan.asp@gmail.com

Надходження статті до редакції 18.12.2025

Прийнято до друку 26.12.2025

Опубліковано 30.12.2025

Data about the author

Ivan Lozovyi,

PhD student, State Research Institute for Informati-
zation and Modeling of the Economy, Kyiv

e-mail: lozovyi.ivan.asp@gmail.com